

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 3/2018-59

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Bernardom Medárom, Dubová 2054/4, Humenné, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 2 S 13/2015-84 z 22. apríla 2016 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžf 27/2016 zo 16. augusta 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. decembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Bernardom Medárom, Dubová 2054/4, Humenné, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu

v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 S 13/2015-84 z 22. apríla 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžf 27/2016 zo 16. augusta 2017 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva:

«V danom prípade ide o spor o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva financií... číslo: MF/6768/2015-77 zo dňa 13.01.2014, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Finančného riaditeľstva... č. 1100305/1/466870/2014/5056 zo dňa 22.10.2014, ktorým bol zamietnutý návrh žalobcu - daňového subjektu [REDAKOVANÉ]... na obnovu konania ukončeného právoplatným rozhodnutím Daňového riaditeľstva SR č. 1/225/12850-78956/2011/990770-r zo dňa 03.08.2011, ako aj na preskúmanie zákonnosti postupu Ministerstva financií... pred vydaním tohto rozhodnutia.

Pritom odôvodnenie rozsudku... Najvyššieho súdu... sp. zn. 6 Sžf 27/2016 zo dňa 16. augusta 2017... je absolútne neudržateľné, teda nesprávne, okrem iného preto, že odôvodnenie uvedené v právnej vete odôvodnenia tohto rozsudku uvedené na strane 15-tej v druhom, treťom a štvrtom odseku z vrchu je nesprávne lebo je nepravdivé - citujeme: „Odvoláciu námietku, že rozhodnutie žalovaného nie je podpísané [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], generálnou riaditeľkou sekcie daňovej a colnej, ale je toto napadnuté rozhodnutie podpísané iba nečitateľným podpisom v zastúpení [REDAKOVANÉ], generálna riaditeľka sekcie daňovej a colnej“.

K týmto dôvodom podanej žaloby sa konajúci súd prvého stupňa vôbec nevyjadril, tento dôvod nepreskúmal a nevyhodnotil a tak nespravodlivo rozhodol, nakoľko ide o nedostatočné zdôvodnenie tohto napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Najvyšší súd... vo svojom rozsudku sp. zn. 6 Sžf 27/2016 zo dňa 16. augusta 2017 v právnej vete odôvodnenia na strane 15-tej nepravdivo tvrdí, . citujeme : „Táto námietka nebola obsahom žaloby v prejednávanej veci, a teda krajský súd sa s ňou v odôvodnení napadnutého rozsudku (súdu prvej inštancie) ani nemohol vysporiadať odvolací súd s poukazom na obsah administratívneho spisu uvádza, že v deň podpisu a expedovania rozhodnutia žalovaného (MF SR), 13.01.2015, bol v súlade s organizačným poriadkom Ministerstva financií... a s poverením vyššie menovanej generálnej riaditeľky oprávnený

*preskúmané rozhodnutie v zastúpení podpísať poverený zamestnanec [REDACTED]“
- koniec citátu*

Totíž rozhodnutie žalovaného Ministerstva financií SR č.: MF/6765/2015-77 zo dňa 13.01.2014. vykazuje vadu nakoľko v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia spočívajúca v tom, že napadnuté rozhodnutie nie je podpísané oprávnenou osobou konajúcou za Ministerstvo financií SR, ale iba nečitateľným podpisom v zastúpení [REDACTED], generálna riaditeľka sekcie daňovej a colnej.

Vyššie uvedeným postupom žalovaného prišlo k porušeniu zákona 563/2009 Z. z... §51, ods. 1, písm. a. písm. b) zák. č. 511/1992 Z.z..., ako aj zákona o dani z pridanej hodnoty v znení platnom a účinnom v roku 2007- ide o zák. č. 222/2004 o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov v platnom a účinnom znení ku dňu 01.07. až 31.12.2007.

Totíž [REDACTED] nekonal na základe poverenia, ktoré žalovaná strana doložila do spisu v prílohe podania žalovaného zo dňa 10. júla 2015, nakoľko pri podpise predmetného rozhodnutia MF SR č. M F/6765/2015-77 zo dňa 13.01.2014 neuviedol svoje meno priezvisko a funkciu a skutočnosť, že koná na základe písomného poverenia zo strany [REDACTED], generálna riaditeľka sekcie daňovej a colnej, ale je tam uvedený iba nečitateľný podpis v zastúpení [REDACTED], generálna riaditeľka sekcie daňovej a colnej.

Pritom sa vôbec nedá zistiť či osoba, ktorá nečitateľným podpisom podpísala rozhodnutie... je skutočne [REDACTED] a či ide o vedúceho príslušného odboru alebo o osobu v priamej pôsobnosti Ing. [REDACTED], generálna riaditeľka sekcie daňovej a colnej - čo je v danej veci podstatná skutočnosť, ako to vyplýva z Organizačného poriadku MF SR z 02.10.2012.

Rovnako vyjadrenie žalovaného MF SR č. M F/10904/2015-77 zo dňa 25. mája 2015, ako aj vyjadrenie žalovaného MF SR č. MF/8921/2016-241-III zo dňa 27.07.2016, ktoré došlo súdu 02.08.2016 podpísal [REDACTED], vedúci služobného úradu MF SE a nedoložil, že tak koná na základe písomného poverenia ministra, keďže vedúci služobného úradu MF SR pán [REDACTED] zastupuje ministerstvo navonok iba v rámci svojej pôsobnosti.

Jeho pôsobnosť je vymedzená organizačným poriadkom MF SE z 02.10.2012 v článku 6 a tam nepatrí sekcia daňová a colná.

Vyššie uvedeným postupom žalovaného prišlo k poručeniu zákona 563/2009 Z. z. o správe daní... (§51, ods. 1. písm. a. písm. b) zák. č. 511/1992 Z.z...) , ako aj zákona o dani z pridanej hodnoty v znení platnom a účinnom v roku 2007- ide o zák. č. 222/2004 o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov v platnom a účinnom znení ku dňu 01.07. až 31.12.2007.

Ani s touto o argumentáciou žalobcu sa konajúci Krajský súd v Prešove v odôvodnení svojho rozsudku sp. zn. 2 S 13/2015-84 zo dňa 22. apríla 2016, ale ani Najvyšší súd SR v odôvodnení svojho rozsudku sp. zn. 6 Sžf/27/2016 zo dňa 16. augusta 2017 meritórne nevysporiadal tieto argumenty žalobcu ignoroval, prehliadol ich a tak nespravodlivo a nezákonne rozhodol.

Totíž žalobca vo svojej... žalobe v tejto veci... jednoznačne a nespochybniteľné ako dôvod tejto žaloby uviedol argumentáciu, a to tú skutočnosť uvedenú na strane 4 v časti III. Označenej ako zdôvodnenie nezákonnosti napadnutého rozhodnutia (súdu prvej inštancie) v bode d) takto - citujeme

„d) v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia spočívajúca v tom, že napadnuté rozhodnutie nie je podpísané oprávnenou osobou konajúcou za Ministerstvo financií SR, ale iba nečitateľným podpisom v zastúpení [REDAKOVANÉ], generálna riaditeľka sekcie daňovej a colnej.“

Preto je nepravdivé tvrdenie Najvyššieho súdu... keď vo svojom rozsudku sp. zn. 6 Sžf/27/2016 zo dňa 16. augusta 210117 v právnej vete odôvodnenia na strane 15-tej nepravdivo tvrdí, citujeme: „Táto námietka nebola obsahom žaloby v prejednávanej veci, a teda krajský súd sa s ňou v odôvodnení napadnutého rozsudku (súdu prvej inštancie) ani nemohol vysporiadať...“ - koniec citátu.

Okrem toho žalobcovi nebolo doručené poverenie vyššie menovanej generálnej riaditeľky pre povereného zamestnanca [REDAKOVANÉ] údajne oprávneného preskúmané rozhodnutie v zastúpení podpísať....

Okrem toho v priebehu konania pred súdom prvého stupňa žalobca doložil spolu so žalobou do spisu tzv. Súkromný znalecký posudok č. 2/2009 v zmysle ust. § 209) C.s.p.,

vypracovaný znalcom [REDACTED] a tento dôkazný prostriedok odvolací súd vôbec nevyhodnotil, nezaoberal sa s ním a prehliadol ho následkom čoho nesprávne a nezákonne rozhodol a nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie.»

V ďalej časti sťažnosti sťažovateľ cituje odvolanie proti rozsudku krajského súdu a v závere uvádza: „Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd... sa vo svojom rozhodnutí sp. zn. 6 Sžf/27/2016 zo dňa 16. augusta 2017 náležite a meritórne nevysporiadal a riadne svoje rozhodnutie neodôvodnil a preto nezákonne a nesprávne vo veci rozhodol.“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1/ Základné právo sťažovateľa [REDACTED]... na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR Rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 S 13/2015-84 zo dňa 22. apríla 2016 a najmä rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Sžf/27/2016 zo dňa 16. augusta 2017 porušené bolo - najmä právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie a uplatnenie princípu rovnosti, na súdnu ochranu, na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia a na ústavne konformný výklad právnej normy - vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR

2/ Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Sžf/27/2016 zo dňa 16. augusta 2017, doručeného žalobcovi dňa 11.10.2017 sa zrušuje.

3/ Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 S 13/2015-84 zo dňa 22. apríla 2016 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4/ Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 7.000,-€... ktoré je mu povinný vyplatiť vo výške 7.000,- Eur Najvyšší súd SR...

5/ Najvyšší súd SR je povinný nahradiť trovy konania sťažovateľovi...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu a rozsudkom najvyššieho súdu.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľka sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej

prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľky je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

V danom prípade bol sťažovateľ oprávnený podať proti rozsudku krajského súdu odvolanie, o čom vedel, odvolanie podal a najvyšší súd o ňom svojím rozsudkom rozhodol. Z toho vyplýva, že sťažovateľ mal k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu svojich práv, o ktorom bol oprávnený rozhodnúť najvyšší súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného a iného práva rozsudkom krajského súdu z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu

Rozsudkom krajského súdu bola zamietnutá žaloba sťažovateľa proti Ministerstvu financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo financií“) o preskúmanie zákonnosti a rozhodnutia žalovaného č. MF/6765/2015-77 z 13. januára 2015 (ďalej len „rozhodnutie ministerstva financií“), ako aj rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) č. 1100305/1/466839/2014/5056 z 22. októbra 2014 (ďalej len „rozhodnutie finančného riaditeľstva“), ktorým finančné riaditeľstvo zamietlo návrh sťažovateľa na povolenie obnovy daňového konania ukončeného právoplatným rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/225/12850-78951/2011/990770-r z 3. augusta 2011. Rozhodnutím ministerstva financií bolo rozhodnutie finančného riaditeľstva potvrdené.

O odvolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil.

K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom najvyššieho súdu malo podľa sťažovateľa dôjsť tým, že najvyšší súd

- v napadnutom rozsudku uviedol nepravdivé tvrdenia o tom, že obsahom žaloby v prejednávanej veci nebola námietka sťažovateľa, že rozhodnutie žalovaného nie je podpísané [REDAKOVANÉ], generálnou riaditeľkou sekcie daňovej a colnej, ale iba nečitateľným podpisom v zastúpení generálnej riaditeľky,

- nezaoberal sa a nevyhodnotil súkromný znalecký posudok, ktorý sťažovateľ zabezpečil,

- nevysporiadal sa s argumentáciou obsiahnutou v odvolaní, rozsudok riadne neodôvodnil, a preto rozhodol nezákonne a na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi

bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účel posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný rozsudok najvyššieho súdu.

Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na nepravdivé tvrdenia najvyššieho súdu týkajúce sa skutočnosti, že obsahom žaloby v prejednávanej veci nebola námietka sťažovateľa, že rozhodnutie žalovaného nie je podpísané [REDACTED], generálnou riaditeľkou

sekcie daňovej a colnej, ale iba nečitateľným podpisom v zastúpení generálnej riaditeľky, ústavný súd po preskúmaní žaloby sťažovateľa na preskúmanie zákonnosti konštatuje, že nie tvrdenia najvyššieho súdu, ale tvrdenia samotného sťažovateľa v tejto časti je potrebné hodnotiť ako nepravdivé.

V žalobe sťažovateľ uvádza: „... napadnuté rozhodnutie nie je podpísané oprávnenou osobou konajúcou za Ministerstvo financií SR, ale iba [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], generálnou riaditeľkou sekcie daňovej a colnej.“ V odvolaní proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ uvádza: „... napadnuté rozhodnutie nepodpísala oprávnená osoba, a to [REDAKOVANÉ] konajúca za Ministerstvo financií SR, ale iba neznáma osoba nečitateľným podpisom v zastúpení [REDAKOVANÉ], generálna riaditeľka sekcie daňovej a colnej...“

Z citovaných častí žaloby a odvolania je zrejmé, že námietky sťažovateľa, ktorými spochybňuje podpis rozhodnutia ministerstva financií, nie sú totožné. Kým v žalobe sťažovateľ spochybňuje oprávnenie [REDAKOVANÉ] podpísať rozhodnutie ministerstva financií, v odvolaní proti rozsudku krajského súdu naopak už spochybňuje osobu, ktorá mala za [REDAKOVANÉ] rozhodnutie podpísať.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd postupoval správne, ak odvolacie námietky sťažovateľa týkajúce sa podpisu rozhodnutia ministerstva financií vyhodnotil ako nepodstatné.

Vo vzťahu k námietkam sťažovateľa, že najvyšší súd sa nezaoberal a nevyhodnotil súkromný znalecký posudok, ktorý sťažovateľ zabezpečil, ústavný súd opätovne konštatuje, že tvrdenia sťažovateľa sú aj v tejto časti nepravdivé. Najvyšší súd sa vo svojom rozsudku ku znaleckému posudku, ktorý zabezpečil sťažovateľ, uviedol: „Žalobcom dodatočne predložený znalecký posudok č. 09/2014 zo dňa 09.05.2014, vypracovaný znalcom [REDAKOVANÉ], nemôže nijako ovplyvniť ani spochybniť závery skutkových zistení vyplývajúcich z úkonov správy daní v súvislosti s preverením žalobcom uplatňovaného odpočtu DPH za sporné služby. Vzhľadom k tomu, že znalecký posudok vychádzal len

z daňových dokladov a tvrdení žalobcu bez ďalšieho preverenia, ako i z vyššie uvedeného potvrdenia fínskeho dodávateľa žalobcu, ktorého obsah si daňové orgány oboch stupňov správne vyložili, nemôže takto pripravený znalecký posudok konkurovať skutkovým záverom získaným správcom dane prostredníctvom využitia inštitútov správy daní za účelom preverenia deklarovanej výšky dane, resp. nároku na odpočet DPH. Odvolací súd je názoru, že žalovaný správne vyhodnotil predmetný znalecký posudok, ktorý vychádzal z predpokladu vykonania sporných služieb spoločnosťou [REDAKOVANÉ] pre žalobcu, čo sa však na základe vykonaného dokazovania a na základe medzinárodnej výmeny informácií v právoplatne skončenom daňovom konaní ukázalo ako nepravdivé tvrdenie. V tomto ohľade je ponúkaný znalecký posudok pre účely obnovy konania, ako tvrdenie opaku o zistených skutočnostiach podstatných pre uznanie odpočtu DPH, nepoužiteľný.“

Z citovanej časti namietaného rozsudku najvyššieho súdu jednoznačne vyplýva, že najvyšší súd sa predloženým znaleckým posudkom zaoberal, avšak nevyhodnotil ho ako taký, ktorý by bol relevantným dôkazom a dôvodom na obnovu konania v sťažovateľovej veci. Iba zo samotnej skutočnosti, že sťažovateľ nie je spokojný so závermi, ktoré vo vzťahu k ním predloženému znaleckému posudku vyslovil najvyšší súd, nemožno vyvodit', že došlo k porušeniu sťažovateľom označených práv.

Sťažovateľ v sťažnosti doslova cituje celé odvolanie proti rozsudku krajského súdu a v závere iba vo všeobecnosti konštatuje, že najvyšší súd sa nevysporiadal s argumentáciou obsiahnutou v odvolaní, rozsudok riadne nezdôvodnil, a preto rozhodol nezákonne a na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že napriek tomu, že sťažnosť má 26 strán, okrem námietok, ku ktorým sa už ústavný súd vyjadril, sťažovateľ neuvádza žiadne iné konkrétne námietky, ktoré boli obsiahnuté v odvolaní a s ktorými sa najvyšší súd v napadnutom rozsudku nevysporiadal.

Po preskúmaní rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybnit' ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup a jeho závery mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľom označených základných a iných práv rozsudkom najvyššieho súdu, odmietol sťažnosť v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa jednotlivými nárokmi sťažovateľa uplatňovanými v sťažnosti už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. januára 2018